

žalovaný v době činu dle zákona ještě k obchodování s koňmi oprávněn čili nic, poněvadž ze spisů nevychází na jevo, zda skutečně učinil ono oznámení, že se živnosti vzdává a zda došlo živnostenského úřadu. Poněvadž pak oprávněnost obžalovaného ku zmíněnému obchodování má rozhodující význam pro řešení otázky v příčině jemu za vinu kladeného přečinu pletich, bylo zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a uznati právem, jak shora uvedeno. V právu je však též stížnost, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. i ohledně osvobozujícího výroku co do přímého předražování. Nalézací soud sprostil obžalovaného obžaloby, uváživ, že mu jako obchodníku přísluší občanský zisk, tento však že nebyl přemrštěným hlavně proto, že obchod s koňmi je spojen s velkým risikem, ježto prý jest kupci vždycky počítati s tím, že už druhého dne může koně lehce pozbyti. Nalézací soud přehlíží však, že dle ustanovení §§ 922 a násl. obč. zák. nestihá risiko ztráty výhradně kupujícího, nýbrž že tomuto v případech, v zákoně stanovených, přísluší proti prodávajícímu nárok ze správy. Neuposuzoval proto soud věc se správného stanoviska právního, když ono risiko čítal bez výhrady obžalovanému k dobru. Nalézací soud nevykládá však zákon ani po té stránce bezvadně, když klade důraz na přiměřenost zisku, poněvadž § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. činí trestnost jednání pachatele odvislou na požadování zřejmě přemrštěné ceny a nikoli na domáhání se zisku, převyšujícího zisk občanský, takže pro trestnost dle citovaného místa zákona jest rozhodnou objektivní přemrštěnost požadované ceny, která je tu i tenkrát, když pachatel vzhledem k nepoměrným nákladům spokojil se pro svou osobu se ziskem menším. Zrušovacímu soudu nelze však rozhodnouti ani v tomto směru ihned ve věci samé, poněvadž nalézací soud neobíral se v důsledku svého stanoviska subjektivní stránkou případu, byl-li si obžalovaný vědom zřejmé přemrštěnosti požadované ceny a učinil tak, využívaje mimořádných poměrů, válkou vyvolaných, takže i tu dlužno věc odkázati k nalézacímu soudu, by ji opět projednal a rozhodl. Poznámati by bylo ještě, že, kdyby se při novém jednání ukázalo, že obžalovaný nebyl k obchodování s koňmi oprávněn, neměl by nároku na zisk vůbec, an celý zisk, kterého se dodělal nebo dodělati měl, jevil by se pro neoprávněnost obchodování naprosto neodůvodněným a že by se pak nemohlo přihlížeti ani k nákladům, jež mu vzešly při onom nedovoleném obchodě.

Čís. 434.

Ustanovení § 525 tr. zák. vztahuje se pouze na přestupek, nikoliv na zločin krádeže.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1921, Kr II 362/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. října 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171 a 173 tr. zák.

D ů v o d y:

Po stránce hmotněprávní označuje stížnost odsuzující výrok právně pochybeným, poněvadž krádež byla spáchána na švakru, pokud se týče na sestře stěžovatelově za okolností, v § 525 tr. zák. uvedených, a měl prý býti proto stěžovatel sprostěn, poněvadž nebyl učiněn poškozeným návrh na potrestání. Zmateční stížnost jest bezdůvodna již proto, poněvadž jde o krádež dle § 173 tr. zák. c o z l o č i n kvalifikovanou. Předpis § 525 tr. zák. může však míti místo — vyjímajíc krádeže, hlavou rodiny spáchané — jen při krádežích, meze p ř e s t u p k u nepřekročujících. Navštědčují tomu jednak předpis § 189 tr. zák., poukazující jen na § 463 tr. zák., který zde ovšem vůbec nepřichází v úvahu, jakož i příklady, v § 525 tr. zák. uvedené, jež vesměs obsahují jen méně značné poruchy domácí kázně, jak zvláště vyplývá též z obdobného předpisu § 168 trestního zákona z roku 1803, mluvícího výslovně jen o »nepatrných« krádežích a zpronevěrách.

Čís. 435.

Ke skutkové podstatě zločinu pozdvižení dle § 68 tr. zák. se nevyhledává zvláštní předchozí nebo dodatečné úmluvy pachatelů. Násilí může býti spácháno i výhrůzkami. Srocení a jeho trvání není odvislo od toho, zda dosud trvá určitý služební výkon úředních orgánů.

I cesta k místu určitého služebního výkonu i cesta z místa toho jsou částí úředního úkonu ve smyslu § 312 tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1921, Kr I 157/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jakožto výjimečného soudu v Kutné Hoře ze dne 5. ledna 1920, rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu prví stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

První soud vzal za prokázáno, že dne 19. května 1919 konali civilní strážníci pražského policejního ředitelství z nařízení policejního ředitelství, ohlásivše se u zástupce přednosta stanice v K. Václava N. a vyžádavše si jako důvěrníka železničního zřízence Petra A. za účelem zjištění železničních krádeží, domovní prohlídku v domku Františka S. v K., a že v domku tohoto železničního zřízence našli v přítomnosti jeho manželky větší množství různého podezřelého zboží, o němž S-ová tvrdila, že je dostala od různých železničních zřízenců, jejichž jmén neudala; zjistil dále, že, když byl o prohlídce se S-ovou sepisován protokol, sešel se u domku zástup lidí, v počtu kolem 150 osob, kteří hlučeli, že několik zřízenců vešlo dovnitř, křičíce jeden přes druhého, proč se tam prohlídka koná, kdo vlastně (strážníci) jsou, by to lidem venku stojícím řekli, že na toto vyzvání detektiv B. vyšel ven, vysvětlil, kdo jsou a za jakým účelem tam byli vysláni, že se počalo ze zástupu křičeti, že se tam žádné pro-